

ПРЕДРАГ БЈЕЛОШЕВИЋ

ПОСЛЕДЊА РИЈЕЧ

ЈЕДНОМ ДАВНО КАД ДОПАДАХ СЕ СЕБИ

У вријеме кад ми је у глави владало прољеће
и несмирено цвјетале идеје за нове пјесме

Чудих се клонулима духом – откуд им кураж да
одустају баш тад од сниваног пјесничког пута
кад љековита имела буја уз равнодушно дрвеће

Уз то владао је наочиглед свих мај а липе опојно
шириле ноздрве и онима који не знајућ да удишу
медни полен – славе то словенско божанско име

Од макије не видјех шуму клонулих дрвета у њој
па на наличје књиге живота поставих своју слику
да ко кербер штити стихове несхваћених пјесника

Који су још тражили упориште смислу постојања
и лебдењу озона изнад заталасане језерске воде
између лажне стварности и застрашујућих визија

Управо то и за мене би час кад доживјех раснутак
и постах орфејска вода што док у матици гргољи
котрља и опируће мрко камење на сам крај свијета

Тамо гдје све што испрано је блиста као облук

НЕКАД, КАД ПОМИСЛИМ

Понекад у заносу и ја помислим да сам пјесник
Да су и моји стихови како нас учише надобудни
Од Господа дати – Озон за опстанак језика

До првог стиха друге терцине балон сујете мене
Поново стајем снисходљиво пред себе клечећи
Да слушам потмули хук зденца из дубине ријечи

Нове ѿјесме као просјак пред магијом контејнера
што у пражњењу одбаченог садржаја кеса чудом
нађе изгубљени животни смисао и почне да пјева

Личећ му и сам сирово благо стихова просијавам
од талоба језичког блата модних изама па дарујем
у свечаној форми онима који их осјећају као своје

Потом задовољан успјехом дјечачког наума сједам
за тврд сто неба и частим шољицом јаке црне кафе
која увијек послјије испијања на својим обрисима

Оставља пророчке знаке сниваних предјела душе
осликане надахнутим присуством творчевог даха
што подстиче наду и вјеру у моћ остварене пјесме

ПОСЉЕДЊА РИЈЕЧ

Нико није рекао све
и кад је рекао да је рекао
своју посљедњу неизрециву ријеч

Посљедњу ријеч као тачку на *И* времену
и свему што нас окружује
остављамо за неки прави судњи час

У који смо увјерени да ће доћи
за живота због живота
у час наш праведни због кога се живи

Кад ће посљедња засвијетлити над
људским небом попут новорођене звијезде
спасоносном свјетлошћу смисла

И напoкoн оправдати
новим погледом на стварност
и неке наше неразумне па и сулуде поступке

МУЧНИНА

Од правилних рима. И стресне емоције.
Пјеснику дође мука. Брчкања у ријечи
тихој. Што без гргољења подло протиче.
Док потрошен свијет око њене нагости.
Бетонским бездушјем учвршћује обале.

Нигдје рибе. Да то небеско лице воде.
Наруши. И из вртложног се тока вина.
Изнад водене поетике. Испраних рима.
Пируетом отрјежњујуће моћи. Укаже.
До бола. Да лакоћа у пјесми отупљује.

Ни гњурца. Да нас прене ронећ у мрак.
За плијеном само њему видљивим. Уз
матицу брзака. Или пловке лакокриле.
Што на лавез и тих – Пуцањ ловачки.
Полети у небо. *Уз вјећар* спасоносни.

А можда се укаже. У часу провиђења.
И теби јасан плач дозивајућих. Ријечи.
Иза облака небеског. Што пријете нам.
Ко непогода. Над вјечно живом водом.
Лијепих мисли. За одлазећим бродом.

Па почнеш да се молиш. Тој звуковној
Богињи. Поштеди ме. Празног склада.
Заводљивих ријечи. И свега питког. Из
муља времена. Осим на листу локвања.
Цвијета. И опомињућег жабљег крекета.